

een „stil” leven behielden. De collega's en het publiek begonnen zich voor hem te interesseeren, en toen kwam hij op de volle hoogte van zijn eigenlijk kunnen. Had hij zich daarmee tevreden gesteld, zoo ware hij in dat genre wellicht een beroemd man geworden, doch hij had geen voldoende inzicht in zich zelf en reikte daarom te hoog. „Te hoog” is eigenlijk onjuist, want waarom zou de schoonheid in den mensch eene andere zijn dan die eener bloem. In beide is 't even onbereikbaar de volmaaktheid uit te drukken.

Mijn arme vriend geloofde teveel in zich zelf en in zijn idealen, en of 't nu kwam dat hij zenuwziek werd door zijn onmacht, of omgekeerd, kan ik niet beoordeelen, doch zeker is dat hij sinds drie, vier jaren niet meer werkte en zeer schamel leefde door nu en dan iets te verkoopen van 't werk uit zijn mooien tijd.

Mij, die hem toch zoo goed kende, heeft hij nooit geklaagd over zijn toestand. Hij was steeds zeer goed gekleed en verzorgd, zonder fatterigheid. „Moet je die filisters dan de gelegenheid geven je te beklagen”, zei hij steeds. „Ik ben, door mijn kunstenaarschap, de hoogste stand en ik heb medelijden met de stumperts, die rijk van buiten doch arm van binnen zijn.”

Wanneer nu in 't najaar van zijn werk een tentoonstelling zal gehouden worden, zal men zien een weelde van kleuren, beschaafd en krachtig, rijk en edel van bouw. Voor den verzamelaar een zeldzame gelegenheid zich een „thing of beauty” te verwerven tot een „joy for ever”.

KRABBÉ.

NIEUWE AANWINSTEN VAN HET MAURITSHUIS.

Over de geschenken, die aan het Mauritshuis bij gelegenheid van het in den aanvang des jaars door Dr. Martin gevierd directeursjubileum ten deel vielen, zijn wij den lezer nader bericht verschuldigd.

Van buitengewone beteekenis voor de Haagsche rijksverzameling is het geschenk van den heer J. H. van Heek te Lonneker: een drieluik van den zoogenoemden „Meester van Alkmaar”, in wien men, naar wordt vermoed, een Haarlemschen navolger van Geertgen van St. Jans zal hebben te zien. Een menigte van bewegelijke, gebarende figuren, waaronder talrijke ruiters op lichtende schimmels en diep-donkere paarden, met sprekende realistik in de teekening van dit alles, staat tegen een in steeds hoogere plannen oplopenden achtergrond.

De heer J. Goudstikker te Amsterdam is de gever van een Slapenden Grijsaard door A b r a h a m v a n D i j c k. Dezen schilder (1635 of '36—1672), wiens identiteit nog niet volkomen vastgesteld is kunnen worden, zijn, onder meer, verschillende portretten van oude mannen en vrouwen in onderscheidene musea en collecties van Europa toegeschreven, waarin men veelal den meerderen of minderen invloed van Rembrandt's of